

Capitolul 3, versetele 5 și 6: Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul meu”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.

»Astfel«, înseamnă cu »omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«, așa cum este descris în versetul 4 că se împodobeau odinioară femeile sfinte. Ele erau sfinte, puse deoparte pentru Dumnezeu. Ele nădăjduiau în Dumnezeu (textual: „în” Dumnezeu – este mai accentuat), și ele erau supuse soților lor. Cu toate că în versetele următoare apostolul Petru numește numai pe Sara, el vorbește aici de *toate* femeile de odinioară, care s-au pus deoparte (sau sfințit) pentru Dumnezeu. »Femeile sfinte« este însoțit de articol, și în limba greacă. Deci ce se spune despre ele, era valabil pentru toate. Un semn caracteristic al unei femei sfinte este încrederea în Dumnezeu și supunerea față de soțul ei.

Timpul la care stă expresia »nădăjduiau în Dumnezeu« (participiu prezent activ) arată că această încredere nu era numai în anumite timpuri speciale, ci era permanentă, și ea caracteriza pe aceste femei. Textual se spune: nădăjduiau „în” Dumnezeu, ceea ce exprimă că ele își pusese ră pe deplin încrederea în Dumnezeu, așa că totodată se odihneau în Dumnezeu. Dar tocmai din aceasta ieșea la iveală starea lor de supunere, de teamă de Dumnezeu. Nu se încredeau în sine, ci așteptau totul de la Dumnezeu. Cine face aceasta, nu-i este greu să fie supus.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne relatează multe lucruri despre aceste femei. Unele sunt numite (Evrei 11, 11+35), ca Sara, Ana, Debora, Abigail. Dar găsim o descriere bună a lor. »Este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri.« »Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” Dezmiertările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății« (Proverbele 31, 10-31).

Este remarcabil, că Duhul Sfânt se întoarce cu mii de ani în urmă, la timpuri, care după părerea oamenilor erau culturi primitive, ca să ne arate caracterul unei femei sfinte. Vedem din aceasta, că principiile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Ceea ce se cuvenea înaintea lui Dumnezeu din partea femeilor patriarhilor, este valabil și astăzi. Podoaba trebuie să fie morală. Din punct de vedere moral, aceste lucruri nu s-au schimbat pe parcursul miilor de ani. Ce a fost Sara, trebuie să fie și femeile de astăzi.

Vedem în aceasta, că lumea nu a făcut niciun progres moral, ci dimpotrivă, a dat înapoi. Mult lăudatul progres în toate domeniile vieții se referă numai la lucrurile materiale. Pentru a da un model general al unei vieți trăite plăcut înaintea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt trebuie să revină la mii de ani în urmă.

Ca model al unei femei, care a fost supusă soțului ei, este numită numai Sara. Cuvântul »asculta« arată, după forma de timp (aorist) folosită, nu o anumită acțiune, ci vorbește despre tot timpul vieții ei de căsnicie, privită în totalitatea ei. Semnul caracteristic sintetizat al vieții Sarei era ascultarea față de Avraam, în ciuda încrederii în viața de căsnicie, care deseori are urmări contrare. Ea l-a numit „domn”. Găsim aceasta numai o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 18, 12). Dar și forma de timp „il numea” (textual: numindu-l, deci participiu prezent activ) arată că nu este vorba numai de acest o singură dată și nu se limitează la simpla rostire a cuvântului „domn”, ci aceasta era expresia întregii ei comportări. Cuvântul grecesc pentru „domn” este kyrios. Este folosit totdeauna pentru Domnul Isus, dar și pentru împăratul roman (Faptele Apostolilor 25, 26), în acest caz el fiind privit ca persoană divină, așa cum era limbajul de stat în imperiul roman. În afară de aceasta s-a folosit și pentru apostoli (Faptele Apostolilor 16, 30) și pentru stăpânii sclavilor (Efeseni 6, 5+9). Ioan folosește forma feminin pentru o soră (2 Ioan 1).

Sara avea motiv, mai mult decât multe alte femei, să fie mândră. Ea era, ceea ce se numește frumusețe. Nu numai Avraam a văzut-o așa, ci și prinții din Egipt (Geneza 12). Faraon și prinții lui au considerat-o demnă de a ocupa un loc la curtea faraonului, tot așa și Abimelec, împăratul din Gherar (Geneza 20). Comportarea lui Avraam nu a fost fără vină. În ambele cazuri, de teama oamenilor, a dat-o să fie dezonorată. Numai prin ocrotirea Celui Atotputernic a rămas păzită.

Dar pentru aceasta Sara nu a fost ispitită la înfumurare, cu toate că avea mult mai multe motive decât alte femei să devină înfumurată. Ea și-a pus încrederea în Dumnezeu și de aceea a fost ascultătoare de soțul ei. Dumnezeu nu a făcut de rușine încrederea ei. Ea a urmat pe Avraam, fără să se împotrivescă, atunci când el a părăsit totul, ca să meargă într-o țară necunoscută. Ea a fost ascultătoare chiar și în cazul unei ipocrizii nedemne de un credincios, generată de frica egoistă și slăbiciunea umană, care i-a pus onoarea în joc. Cât de mult a onorat și consolidat Dumnezeu încrederea ei în El și a cinstit ascultarea ei față de Avraam! Avraam a fost muștrat de păgâni. Era sub orice demnitate pentru »părintele credincioșilor« să trebuiască să fie muștrat de lume. Dumnezeu a lăsat să se scrie aceasta în Cuvântul Său. Dar pentru Sara nu găsim niciun cuvânt de muștrare în aceste relatări, nici din partea oamenilor, și nici din partea lui Dumnezeu. Ea și-a păstrat »duhul blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«.

Privilegiul de a avea parte de mântuire, după ce Domnul a venit și Dumnezeu ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, unde vedem pe Hristos ca etalonul nostru suprem pentru umblarea noastră, să nu facă pe femeile credincioase să se așeze înapoia Sarei și a celorlalte femei sfinte, împodobite cu podoabe morale și cu supunere, și astfel să devină fiicele Sarei!

Femeile iudaice, cărora le scria apostolul Petru, descindeau din Sara și Avraam. Erau din seminția lor. Dar Domnul a făcut o diferențiere între sămânța lui Avraam și copiii săi (Ioan 8, 37-40). Cuvântul copil exprimă o identitate în ceea ce privește ființa. »Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință« (Galateni 3, 7). În același capitol se mai spune, că toți cei ce sunt ai lui Hristos, și credincioșii dintre națiuni, sunt sămânța lui Avraam, și anume prin Hristos, *sămânța* lui Avraam (Galateni 3, 16)!

Petru vorbește despre copiii Sarei. În privința aceasta sunt numite două lucruri, și anume, »dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva«.

Supunerea poate lua naștere din teamă, din interese proprii, sau din caracter. Oricât de bună ar fi aceasta, ea nu este caracterul supunerii creștine. Aceasta este activă, deoarece ia naștere prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2). De aceea se adaugă aici: *dacă faceți binele*.

De ce să se teamă o femeie credincioasă, când vede puterea dușmanului? (Filipeni 1, 28) Pentru inima firească este un lucru de la sine înțeles. Dar noi știm, că acest Tată al Domnului Isus este Tatăl nostru, și acest Tată este Dumnezeu Atotputernic. Deci, dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (Romani 8, 31) Noi avem voie să facem cunoscut lui Dumnezeu toate problemele noastre. Atunci pacea Sa ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus (Filipeni 4, 4-7).

Omeneste privind, putem înțelege când în inimă ia naștere teama de consecințele umblării în neascultare față de Dumnezeu. Nu cunoaștem noi din experiență această teamă? Pentru femeile credincioase poate ușor să aibă loc, dacă se gândesc, și probabil pe deplin îndreptățit, că voia bărbatului ei este greșită și poate avea consecințe grave. Sara putea pe drept să gândească așa în cazurile amintite mai înainte. Dar Sara și-a pus încrederea în Dumnezeu, și de aceea Scriptura nu vorbește despre teamă în cazul ei. Putem să înțelegem „teama” în anumite împrejurări. Dar o fiică a Sarei nu are această teamă. Ea își pune încrederea în Dumnezeu și de aceea își continuă drumul în ascultare și liniște. În realitate teama este și necredincioșie față de Dumnezeu și arată lipsa de dependență de El. Atunci lipsește și puterea de a face binele. Un proverb spune: „Teama este un sfātuitor rău”. Cât de des am fost neascultători, pentru că ne-am temut de urmările ascultării?

Capitolul 3 versetul 7: Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre.

»La rândul vostru« sau »tot așa« se referă aici la a fi supus oricărei rânduieli omenești, ca pentru Domnul (capitolul 2, 13 și următoarele + 18 și următoarele), așa cum s-a întrebuintat și cu privire la familie. Bărbatul trebuie să fie supus rânduielii căsniciei și ordinii în creație, ocupându-și acolo locul, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu și respectând poziția pe care Dumnezeu a dat-o celorlalți locuitori ai casei (capitolul 2, 17a). Aici este vorba de relația cu soția sa.

»Purtați-vă«, sau »locuiți«, înseamnă de fapt locuiți împreună. Aici se înțelege desigur întreaga viață comună în familie. Bărbatul trebuie să locuiască împreună cu soția lui, să trăiască potrivit cu înțelepciunea pe care o are, sau pe care trebuie s-o aibă. »Toți avem cunoștință«, scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 8, 1). Apostolul Ioan scrie: »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere« (1 Ioan 5, 20) și așa mai departe. Apostolul Pavel mai scrie: »De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului« (Efeseni 5, 17)!

Este adevărat, cunoașterea fără dragoste nu este nimic (1 Corinteni 13, 2). De aceea dragostea ocupă primul loc în epistola către Efeseni 5 și Coloseni 3. Dar dragostea trebuie să acționeze cu înțelepciune. Caracterul creștinismului este, că noi trebuie să facem toate lucrurile cu înțelepciune. Slujba noastră este »înțeleaptă«, adică ea este în concordanță cu înțelepciunea noastră, cu mintea noastră, cu judecata noastră (Romani 12, 1). Mintea nu este decuplată în viața unui creștin; contrariul este realitatea. Dar ea trebuie să fie roabă lui Hristos (2 Corinteni 10, 5)!

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut în Cuvântul Său și gândurile Sale cu privire la căsnicie. Știm ce poziție a dat bărbatului, și ce poziție a dat femeii în căsnicie. Găsim în Cuvântul Său ce daruri a dat Dumnezeu femeii ca să-i fie de ajutor și pentru „întregirea” bărbatului ei (Geneza 1, 27). Cuvântul lui Dumnezeu dă lumină pentru toate întrebările cu privire la căsnicie, atât cu privire la poziția cât și la relația reciprocă dintre bărbat și soție în ordinea conviețuirii împreună, pentru drumul pe care îl au de parcurs împreună, și pentru toate greutățile care ar putea să vină.

Relația bărbatului cu soția lui nu trebuie să fie dominată de patimile omenești, ci să fie condusă de cunoașterea creștină. El trebuie să fie purtătorul de lumină în familia sa. El are autoritatea, dar el trebuie să se încingă cu duhul supunerii înaintea Domnului, pe care se pune așa de mult accent începând cu capitolul 2, versetul 13, și să onoreze pe fiecare (și aici este vorba de soția sa) după poziția pe care Dumnezeu i-a dat-o. El trebuie să fie principiul conducător, formator al casei. Dar aceasta trebuie să ia naștere din cunoștința creștină, pe care o are, și din priceperea, care este necesară pentru a practica această cunoștință. Domnul vrea s-o dea din belșug tuturor celor care merg pe drumul lor în părtășie cu El și în ascultare de El.

Noi toți, fiind conștienți că Hristos ne iubește, trebuie să umblăm în aceeași dragoste și ca copii ai luminii, deoarece noi suntem lumină în Domnul (Efeseni 5, 1-2, 6-11). Bărbatul trebuie să facă aceasta în casa sa și în trăirea împreună cu soția sa.

Femeia este comparată cu un vas mai slab. Ea este mai slabă decât bărbatul, dar se poate înțelege și în sens general și poate însemna „considerabil slabă”. Expresia „vas” se folosește și de apostolul Pavel cu privire la femeie (1 Tesaloniceni 4, 4). Dar el o folosește și în general, pentru toți cei care mărturisesc că sunt creștini (2 Timotei 2, 20-21). Dumnezeu folosește această expresie pentru Pavel însuși (Faptele Apostolilor 9, 15).

Această expresie prezintă pe om ca fiind creat de Dumnezeu, și ea exprimă, că omul este folosit de El ca unealtă a Sa (compară Geneza 2, 7 cu Ieremia 18, 1-6 și Isaia 29, 16). Femeia este un vas mai slab, mai fragil decât bărbatul, dar ea este totuși o unealtă, un vas al lui Dumnezeu, și în căsnicie. »Căci așa cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu« (1 Corinteni 11, 12).

»Mai slab« nu înseamnă că ea este mai slabă din punct de vedere moral sau spiritual. Aici este vorba numai de trup, de suflet, dar și de locul femeii, ca fiind supusă bărbatului. Tocmai ce este slab este luat de Duhul Sfânt ca bază, pentru a atenționa pe bărbat, ca să-i dea cinste, aceleia pe care trebuie s-o apere. Ce repede uită el aceasta. Dar nu am observat noi toți, că slăbiciunea noastră este motivul pentru care Dumnezeu ia seama la noi și ne împlinește rugăciunile? Nu este conștiința de slăbiciunea noastră tocmai puterea noastră prin harul lui Hristos, prin credință?

Aceasta ar trebui să-l facă pe bărbat, să nu disprețuiască pe cei mai slabi, ci dimpotrivă să-i cinstească, să-i conducă și să-i apere, și anume, nu printr-un duh de mândrie, ci în dragostea și harul care poartă de grijă, care îi oferă cinste.

Dar mai există un motiv, mult mai înalt, pentru cele spuse mai înainte. Femeia este și ea moștenitoare al harului vieții (Romani 8, 17). În ceea ce privește poziția ei în creație, deci în toate relațiile pe pământ, ea este subordonată bărbatului. Dar în Hristos nu este nici bărbat, nici femeie (Galateni 3, 28); toți sunt egali. Această relație care rezultă din ordinea în creație va înceta în momentul când noi vom părăsi pământul acesta. În cer nu va mai fi nicio diferență între bărbat și femeie. Singura diferență va fi acolo produsă de ce am fost aici pe pământ pentru Domnul. O soră, care aici pe pământ a trăit mai mult pentru Domnul, adică a mers pe drumul ei într-o *ascultare* mai plină de dragoste decât soțul ei, sau decât un alt frate, va ocupa în cer un loc mai înalt. Nu ce facem noi aici pe pământ va determina locul nostru în slavă, ci dacă noi facem ce Domnul ne zice.

Nu-mi este destul de clar ce înseamnă expresia »harul vieții«. În limba greacă nici cuvântul har și nici cuvântul viață nu sunt însoțite de articol. Prin aceasta este redată caracteristica, caracterul în sine al acestor cuvinte. Ar putea însemna și har pentru viața de aici de pe pământ. Dar eu cred, că este mai degrabă vorba de harul pe care viața îl are ca conținut. Expresia »moșteni împreună« se referă mai mult la viitor. Cuvântul „moștenire” se referă în Scriptură în mod obișnuit la viitor, la ceea ce se referă de fapt cuvântul. Dar legătura cu »rugăciuni« arată mai mult la viața de pe pământ, cu greutățile ei. Probabil că putem să înțelegem în felul următor: este vorba de harul pe care îl arată viața în înfățișarea ei practică, acum încă în slăbiciune în mijlocul greutăților, în curând însă în desăvârșire, când vom fi în casa Tatălui.

Aceasta posedă bărbatul și femeia împreună. Conștiința acestui fapt trezește sentimentul dependenței comune de Tatăl și de Domnul. Amândoi au nevoie de har, ca să poată revela viața sub aspectul ei practic în căsnicia și în casa lor. Sentimentul dependenței se exprimă prin rugăciune.

Ferice de familia în care bărbatul și soția, împreună cu copiii și ceilalți locuitori ai casei, dacă există, își pleacă împreună genunchii înaintea Domnului. Acolo este o conviețuire fericită și părtășie în Domnul, dacă nimic nu-i împiedică să-și plece împreună genunchii înaintea lui Dumnezeu, și să aducă înaintea Lui lauda lor, mulțumirea lor și nevoile lor comune sau nevoile altora.

Dar dacă bărbatul nu corespunde celor spuse în acest verset, atunci există marele pericol, ca rugăciunile să nu fie ascultate. Desigur, aceasta este valabil și pentru situația în care soția nu corespunde celor spuse în primele versete ale acestui capitol. Dar Scriptura spune lucrurile acestea bărbatului, deoarece el este capul familiei și el poartă responsabilitatea pentru ordinea și relațiile din familie. Și în afară de aceasta, în mod normal, el, ca și cap al familiei, este cel care dă exemplu prin rugăciuni. Cum se poate ruga un bărbat cu sinceritate, dacă din cauza lui relațiile în familie nu sunt în ordine? Cum poate Dumnezeu să primească rugăciunile comune, dacă în realitate ele nu sunt aduse în comun?

Unii gândesc, că prin rugăciunile »voastre« este vorba de rugăciunile bărbatului și ale soției, că bărbatul și soția se roagă amândoi cu voce tare. Contextul nu lasă să se recunoască aceasta aici. Versetul este adresat bărbaților. Dacă ar fi vorba de bărbat și de femeie, nu ar rezulta din aceasta că și femeia se roagă cu voce tare. În mod normal bărbatul vorbește lui Dumnezeu în numele familiei. Nu vreau să afirm aici cu hotărâre, că femeia nu are voie să se roage cu voce tare, atunci când este singură cu soțul ei. Dar

acest loc nu este nicio dovadă pentru aceasta. Este remarcabil că apostolul nu atenționează pe copii să fie supuși, tot așa cum nici apostolul Pavel nu o face în așazisele sale scrisori din „pustie”. El face aceasta în scrisorile sale din „țară” adresate Efesenilor și Colosenilor (Efeseni 6, 1, Coloseni 3, 20), și de asemenea în prima sa scrisoare adresată lui Timotei (1 Timotei 3, 4,12), unde Timotei este în Efes, cu toate că nu se adresează direct copiilor. Relațiile familiare aparțin, după caracterul lor, pustiei, vieții practice în lume. Dar ele sunt influențate prin lucrurile cerești, prin țară. Părinții credincioși au datoria să scoată din Egipt (din lume) pe copiii lor, da, pe toți cei care lucrează în casa lor (Exodul 10, 9). Ei trebuie să educe pe copiii lor în lumina lumii de înviere (Coloseni 3, 1-4) și corespunzător poziției noastre din locurile cerești (Efeseni 2, 5-6). De aceea se adresează copiilor numai în aceste scrisori, în care noi suntem priviți ca fiind așezați în lumea de înviere și în locurile cerești. Părinții găsesc aici învățături deosebite pentru educarea copiilor lor.

Capitolul 3 versetul 8: *Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.*

Versetele 8 și 9 încheie partea a treia a scrisorii, care a început cu capitolul 2 versetul 11. De la capitolul 2, 18, apostolul Petru s-a adresat diferitelor grupe de credincioși: servitorilor, femeilor căsătorite și bărbaților căsătoriți. Acum se adresează iarăși tuturor și scrie ultimele lui îndemnuri. Cuvântul »încolo«, sau »în sfârșit«, arată că aceste versete încheie această secțiune; dar și că ele, ca și cele anterioare, rezultă din versetele 11 și 12 ale capitolului 2, detaliate în versetele 13-17 ale capitolului 2. Aceasta este accentuat prin lipsa verbului auxiliar (fiți) în limba greacă; căci aceasta arată, că aceste îndemnuri se anexează celor anterioare, ca și în capitolul 2 versetul 18 și capitolul 3 versetul 1. Această lipsă a verbului auxiliar face ca atenționarea să fie și mai pregnantă, căci toată atenția este îndreptată acum asupra ei.

Aceste îndemnuri se preocupă cu relațiile dintre cei credincioși. Este de la sine înțeles, că ele trebuie să fie în concordanță cu poziția, în care am fost aduși, și cu legătura care există între toți cei care au primit această poziție. Această poziție și această legătură le-am văzut în capitolul 1, versetele 1-2 și versetul 10. Puși deoparte (sfințiți) prin Duhul Sfânt, după știința dinainte a lui Dumnezeu, care a devenit Tatăl nostru, am fost aduși la stropirea sângelui și la ascultarea lui Isus Hristos (Capitolul 1, 1-2), care Și-a dat sângele Lui scump pentru noi (capitolul 1, 19). Acum suntem o preoție sfântă, ca să intrăm în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, și acolo să aducem jertfe spirituale (capitolul 2, versetul 5 și 9). Noi suntem și o preoție împărătească, ca să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dar așa cum arată deja expresiile, noi avem toate acestea împreună cu toți credincioșii. Relațiile noastre unii cu alții trebuie să fie deci în concordanță cu acestea. Duhul Sfânt nu poate stabili un etalon mai mic, și nici măcar în lume, care este o pustie pentru credință, și unde este slăbiciune și tot felul de influențe rele.

Numai Hristos poate da puterea necesară, ca aceste lucruri să devină realitate în noi. La El s-au găsit aceste lucruri, atunci când, de la iesle și până la cruce, S-a aflat în aceleași împrejurări ca și noi. Aplicarea practică a lor o putem învăța când privim viața Sa pe pământ, mâncând mana (Ioan 6, 33): pâinea celor puternici (Psalmul 78, 25). Dar noi am fost aduși »la ascultarea lui Hristos«. Deci noi suntem răspunzători, să fim așa cum a fost El. »Pâinea celor puternici« ne dă puterea pentru a realiza aceasta.

»Cu același gând« putem să fim numai atunci când realizăm practic: »noi avem gândul lui Hristos« (1 Corinteni 2, 16). Când gândul nostru, gândul firii, este activ în inimile noastre, venim în contact atât cu noi înșine (căci noi *avem* gândul lui Hristos!), cât și cu alți credincioși. Dacă vrem să nu cunoaștem urmările din propriile experiențe amare, le putem învăța din Faptele Apostolilor și din Epistole.

Aceasta nu înseamnă că noi toți trebuie să gândim același lucru. Ar fi minunat, dacă ar fi așa, dar pe pământ nu se va putea niciodată realiza. Știm că nu totdeauna suntem

așa de aproape de Domnul, ca să avem lumină deplină asupra tuturor lucrurilor. Dar dacă avem gândul lui Hristos, nu vom urmări propriile interese și vom suporta pe ceilalți. Dacă ochii noștri sunt îndreptați spre Hristos și gândurile Lui, atunci nu vom vedea în primul rând greșelile celorlalți, în timp ce vom uita greșelile noastre. Atunci vom privi pe ceilalți mai presus decât noi, căci îi vom vedea ca subiecte ale dragostei Mântuitorului nostru! Natura noastră veche are egoismul ei. Dar Duhul Sfânt, care locuiește în noi, caută să ne ducă la gândul lui Hristos. Putem să sprijinim aceasta prin studiul intens al Cuvântului lui Dumnezeu și prin supunere sub călăuzirea Duhului Sfânt. Această călăuzire ne poate face să înțelegem Cuvântul, dar ne poate ajuta și la transpunerea lui practică în viață. Studiul biblic însoțit de rugăciune, legat de dorința de a practica ceea ce Duhul Sfânt ne-a făcut clar (Ioan 7, 17), ne face să arătăm practic în viață ceva din gândul lui Hristos. Atunci suntem »cu același gând« (Romani 12, 16) cu frații și surorile noastre ca atare (deci nu cu ce firea lucrează în ei).

»Simțind cu alții« este traducerea cuvântului grecesc *sympathes*, din care a derivat cuvântul simpatie. El include și sentimentul de bucurie împreună cu alții. Ca străini și călători (capitolul 1, 1,2,11) într-o lume dușmănoasă față de Hristos și în trupuri, care încă nu au fost mântuite, ci care încă suspină (Romani 8, 23), deseori suferința este partea noastră (capitolul 3, 14; 4, 12).

Ca frați și surori, ca membrii ai familiei lui Dumnezeu, trebuie să simțim unii cu alții (Romani 12, 15-16). Știm din experiență ce înseamnă aceasta pentru cineva care suferă, căci noi toți am avut parte de compasiunea lui Hristos (Evrei 4, 15). Credincioșii, cărora le-a scris apostolul Petru, au practicat aceasta (Evrei 10, 34). Dar noi știm cât de egoiste și de înclinate sunt inimile noastre să se ocupe cu sine însuși, și cu propriile împrejurări. Cuvântul trebuie permanent să ne dirijeze, ca să ne gândim și la alții.

Dar ce model avem în privința aceasta în Domnul Isus! Deoarece noi suntem părtași sângelui și cărnii, și El a luat parte la ele. Prin suferințe a fost făcut desăvârșit, ca să poată fi Căpetenia noastră (Evrei 2, 10-18). Ca să poată simți în chip desăvârșit împreună cu noi, El a trăit toate împrejurările în care am putea noi ajunge. Ce mângâiere, ce îmbărbătare ne dă simpatia Lui! Cine poate să simtă ca El, atunci când suntem în singurătate, El, Cel care S-a plâns că este ca o pasăre singuratică pe acoperiș? Cine a cunoscut stări și împrejurări, în care nu ești acasă, ca El, care S-a plâns că este ca un pelican în pustie (Psalmul 102, 7-8)? Cine a flămânzit mai mult decât El, care odată patruzeci de zile n-a mâncat; cine a fost mai dependent de alții ca El, care a trăit din ceea ce îi dădeau femeile? Da, El a călătorit pe măgarul unui altuia, El a sărbătorit Paștele într-o sală care nu era a Lui și a fost pus în mormântul unui străin (Luca 4, 2; 8, 2-3; 19, 33; 22, 11; 23, 53)! Cine poate simți durerile trupului ca El, care a fost biciuit, lovit și crucificat; cine a cunoscut tristețea pricinuită de pierderea celui iubit, ca El, care a plâns la mormântul unui prieten (Ioan 11, 33-36)!

Noi cunoaștem aceasta din experiență. Această experiență, atât a suferinței, cât și a îmbărbătării, care este cuprinsă în simpatie, ne face apti să simțim împreună cu alții, să suferim împreună cu alții (deci nu numai din politețe să rostim cuvinte de mângâiere). Aceasta este valabil cu atât mai mult cu cât este vorba de suferințe din pricina neprihănirii (capitolul 3, 14) sau suferințe din pricina Numelui Domnului (capitolul 4, 12-16).

Dar nu este vorba numai de simpatie în suferință, ci și de simpatie în bucurie, în binecuvântare, în împrejurări fericite (Romani 12, 15). Deseori aceasta este mult mai grea decât simpatia în suferințe. »Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng«, scrie apostolul Pavel. Câtă autodepășire și câtă lepădare de sine necesită aceasta, când noi suntem triști și trebuie să ne bucurăm cu alții. Nu sunt inimile noastre egoiste dimpotrivă înclinate să devină geloase, când ceilalți au ceva, sau primesc ceva, pe care noi nu-l avem, indiferent dacă este vorba de lucruri pământești, sau lucruri spirituale? Câtă invidie nu este deseori între cei credincioși, când cineva ocupă o poziție mai bună, sau câștigă mai mulți bani decât celălalt. Chiar și atunci când Domnul, după părerea oamenilor, dă unia daruri spirituale mai mari decât altuia!

Aici suntem îndemnați să facem contrariul: să simțim împreună cu alții – să ne bucurăm cu cei ce se bucură – să ne sprijinim unii pe alții în rugăciune.

»Iubind ca frații« sau, mai exact »plini de dragoste frățească« este aici traducerea cuvântului grecesc philadelphoi (philadelphos la nominativ plural, masculin), care înseamnă dragoste de frați. Aici nu este cuvântul pentru dragostea lui Dumnezeu (agape), care se folosește de cele mai multe ori (capitolul 1, 22b; 2, 8), ci phileo, care înseamnă mai mult „a dori cu plăcere”. Potrivit cu capitolul 1, 22, la întoarcerea noastră la Dumnezeu au căzut barierele care ne împiedecau să iubim pe frați. Acum vedem ceva atrăgător în ei; îi vedem ca subiecte ale dragostei Domnului, dar mai mult decât atât, vedem ceva din Domnul în ei, căci ei au primit natura divină (2 Petru 1, 4). În felul acesta putem să-i iubim, dar noi trebuie să-i iubim. Noi îi iubim însă ca pe *frați*, deci nu iubim ce este în ei din natura veche. Dragostea trebuie să fie așa fel exercitată, după cum Cuvântul și Duhul Sfânt vrea să ne-o prezinte clar în fiecare împrejurare. Căci adevărata dragoste *de frați* nu va acționa niciodată în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu (1 Ioan 5, 1-3) și cu ascultarea față de Domnul! (vezi și studiul de la capitolul 1, 22).

Cuvântul grecesc tradus aici cu miloși se întâlnește numai aici și în Efeseni 4, 32. S-ar mai putea traduce și prin „plin de gingășie”. Probabil ar fi o traducere mai bună.

Milostivirea este harul trezit în inimă la privirea împrejurărilor triste ale acelor cu care noi ne preocupăm. Este nevoie de milostivire pentru a vrea să ajuți celor ce sunt în nevoie. Înăuntrul nostru trebuie să devină activ în folosul altora. Aceasta are ca premiză o stare de nevoi spirituale și trupești la acela pe care vrem să-l ajutăm. Dar acest ajutor nu trebuie să fie oferit rece și fără simțăminte; inima noastră trebuie să fie cufundată în el. Noi trebuie să învățăm de la Domnul Isus, care niciodată nu a ajutat numai prin folosirea puterii Sale. Inima Lui și Duhul Lui erau preocupate cu cel în suferință și l-au adus înaintea lui Dumnezeu (Matei 8, 17; 9, 36), vezi de exemplu Ioan 11, 33-34; Luca 5, 12-13; 19, 41-44.

Fără un fel de gândire smerit nu poate exista un duh de slujire. Acest îndemn este amintit pentru prima dată aici în această scrisoare. Dacă ne cunoaștem întrucâtva, știm că aceasta este așa, nu pentru că noi nu am avea nevoie de acest îndemn. Este adevărat ce a scris cineva: „Mândria este ultimul lucru din om care moare” (Stael). Cât de ușor ne ridicăm peste alții, pentru că avem anumite privilegii materiale sau spirituale, ca și cum nu ar fi numai har faptul că le posedăm. Ne-am creat noi singuri? Avem noi prin noi înșine aptitudinile spirituale și trupești și bunele maniere? Ce nebunie este să fi mândru (Daniel 4, 30)! Și cu toate acestea nu trebuie noi de multe ori să ne condamnăm singuri? Nu este vorbirea lui Nebucadnețar deseori și vorbirea inimii noastre, chiar dacă nu o rostim cu gura?

Câtă pagubă nu produce mândria și aroganța în conviețuirea familiei lui Dumnezeu și în mărturia lui Dumnezeu în afară! Unii devin răniți prin aceasta și noi înșine ne simțim ușor jigniți dacă nu primim suficientă recunoaștere și nu suntem suficient băgați în seamă. Vedem aceasta chiar și la apostolii renumiți (Luca 22, 24). Ce model avem și în privința aceasta în Domnul Isus! Domnul Isus, știind că a venit de la Dumnezeu și că se va întoarce la Dumnezeu, și că Tatăl I-a dat toate lucrurile, S-a sculat, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13, 3-5); aceasta era lucrarea unui sclav, pentru care fiecare din ei se considera prea bun pentru a o face. Cât de mult se potrivesc cuvintele Lui pentru inima noastră, când le citim în contextul în care se află. Toate lucrurile I-au fost date de Tatăl. Slava Lui personală este așa de mare, că numai Tatăl poate s-o măsoare (Matei 11, 27). Apoi El spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre«. Nu învățăm noi cu plăcere de la El, când Îl vedem așa?

Capitolul 3 versetul 9: Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.

Apostolul a dat aceste îndemnuri deja servitorilor și sclavilor (capitolul 2, 18-21). El le-a prezentat pe Domnul Isus ca model: »Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (capitolul 2, 18-21). Aici apostolul Petru spune tuturor încă o dată același lucru. Aceasta ne face să vedem cât de important este acest verset. Apostolul Pavel a spus același lucru în două locuri (Romani 12, 17, 1 Tesaloniceni 5, 15). Este în natura omenească să răsplătească răul cu rău, și legea permite acest lucru (Matei 5, 38-48).

Credincioșii, cărora le era adresată această scrisoare, locuiau în mijlocul păgânilor dușmănoși și a iudeilor care se mai purtau încă cu dușmănie față de ei – frații lor de odinioară. Se puteau aștepta să li se facă rău, și ei au avut parte de aceasta. Apostolul vorbește de suferințe din pricina neprihănirii și de suferințe din pricina Numelui Domnului Isus (capitolul 3, 14; 4, 14).

Noi trebuie să avem gândul lui Hristos și să ne comportăm după modelul pe care îl avem în El. El a permis ca totul să vină peste El, căci El a venit ca să binecuvânteze, și nu să judece (Luca 9, 55). De aceea El a dat totul în mâinile Aceluia care judecă drept.

Aici este adăugat un argument minunat. Noi suntem chemați să moștenim binecuvântarea, de aceea trebuie să binecuvântăm pe alții. Prin har am primit această poziție minunată, cu toată răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu și a faptelor noastre dușmănoase față de El, pentru care, dacă Dumnezeu ne-ar fi tratat așa cum se cuvine, am fi avut parte de condamnarea veșnică. Dacă astăzi ni se face rău sau suntem batjocoriți, și dacă ni se face pe drept, *pentru că* am primit acest loc al binecuvântării, cum să putem atunci să ne comportăm altfel decât se poartă Dumnezeu?

Nu cred că aici este vorba numai de binecuvântarea pe care o vom primi în viitor. Aici este vorba și de poziția pe care o avem deja acum, chiar dacă ea va fi desăvârșită când vom fi la Domnul. Omul ca păcătos este sub blestem. Noi am fost aduși în harul și apropierea lui Dumnezeu. Îl cunoaștem ca Tată al nostru și pe Domnul Isus ca »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20). Deci, harul Tatălui și al Fiului are urmări practice, atât în ceea ce privește ajutorul în toate nevoile noastre spirituale și materiale, cât și în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Ce bucurie este pentru inimă, să fie conștientă de harul și apropierea Tatălui și a Fiului!

Conștientă aceasta oferă suferințelor un alt caracter. Știm că ni se poate face rău și suntem batjocoriți numai cu permisiunea Tatălui. Și El permite aceasta, numai dacă este spre binele nostru. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu (Romani 8, 28)! Vedem aceasta clar în istoria lui Iov. Și David a înțeles aceasta. Când Șimei l-a blestemat, a zis: »Dacă bleastă-mă, înseamnă că Domnul i-a zis: „Bleastă-mă pe David!” Cine-I va zice dar: „Pentru ce faci așa?”« (2 Samuel 16, 10).

Dar aici în epistola lui Petru aceasta merge mult mai departe. Noi trebuie nu numai să suferim răul și batjocura, ci să răspundem cu binele. Noi trebuie să facem, așa cum a făcut Domnul Isus, care, fiind pe cruce, S-a rugat pentru cei care Îl urau, și ca Ștefan, atunci când a fost ucis cu pietre.

Vedem deci trei lucruri, atunci când oamenii ne fac rău:

1. Să nu ne răzbunăm singuri, ci să lăsăm să se răzbune mânia lui Dumnezeu (Romani 12, 19-21): El ne poate răzbuna, și o poate face mult mai bine decât noi.
2. Să încredințăm toate lucrurile Aceluia care judecă drept (1 Petru 2, 23) și care știe exact cât de mult suntem noi batjocoriți. În privința aceasta să fim conștienți, că Dumnezeu permite aceasta, căci prin aceasta vrea să ne educe; deci trebuie s-o luăm din mâna Lui.

3. Harul de care am avut parte, care ne-a adus în poziția de binecuvântare și de favoare (1 Petru 3, 9), ca răspuns la comportarea și vorbirea noastră rea față de Dumnezeu, trebuie să ne facă să ne comportăm ca Dumnezeu și să răspundem cu binecuvântare la răul și batjocura care ni se aduc. Ni se aduce aminte, că am fost chemați să trăim în plinătatea părții dăruite nouă de Dumnezeu, și care este suficientă pentru toate lucrurile.

Unii traduc: „pentru ca să moșteniți binecuvântarea”. În acest caz binecuvântarea ar fi dependentă de faptul, dacă noi binecuvântăm pe cei care ne fac rău. Eu cred împreună cu Hart, Alford, Kelly, Darby, Grant, și alții, că aceasta nu este corect. Cu toate că în scrisorile apostolului Pentru găsim domnia lui Dumnezeu, aceasta ar fi nu numai o regulă a acestei domnii, ci ar fi un principiu al Legii. Cei care trăiau sub Lege, trebuiau să lucreze, ca să obțină binecuvântarea. Rezultatul este totdeauna: »Toți cei care se bizuie pe faptele Legii, sunt sub blestem« (Galateni 3, 10). Poziția creștină este: „Noi am primit binecuvântarea și acum trebuie să ne comportăm în concordanță cu ea”. Așa este de mare opoziția dintre Lege și har.

Noi suntem mântuiți numai prin har, prin credință, nu prin fapte (Galateni 2, 16, Efeseni 2, 8).